

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПРАВознавства

Електронне наукометричне фахове видання
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

Випуск 2 (6) / 2014

Тематика згідно з галуззю науки «12.00.00 – Правознавство»
відповідно до чинного переліку галузей наук

Засновник і видавець: Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого

Заснований у 2011 р. Виходить двічі на рік

Мова видання: українська, англійська, російська

Включено до Переліку наукових фахових видань України з юридичних наук
Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України
№ 54 від 25.01.2013 р.

Головний редактор д-р юрид. наук, проф. **А. П. Гетьман**

Рекомендовано до поширення через мережу Інтернет
вченою радою Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
Протокол № 4 від 28.11.2014 р.

У збірнику зміщено наукові статті, присвячені актуальним проблемам правознавства: теорії та історії держави і права, конституційного й державного будівництва, цивільного, трудового, фінансового, господарського, адміністративного, митного, екологічного, кримінального права, кримінального й цивільного процесів, криміналістики, питанням боротьби зі злочинністю.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів та практичних працівників, які цікавляться правовою тематикою.

Theory and Practice of Jurisprudence: electronic scientific specialized edition of Yaroslav Mudryi National Law University / editor in chief A. Getman. – 2014. – Issue 2 (6).

The collection contains research papers on topical issues of law: the theory and history of law, constitutional and state-building, civil, labor, fiscal, economic, administrative, customs, environmental, criminal law, criminal and civil procedure, criminology, the struggle with crime.

For scientists, professors, students and practitioners interested in issues of law.

Редактор: **М. М. Сорочук**
Коректор: **Н. Г. Залюбовська**
Адміністрування: **С. О. Шиньков**

УДК 349.6:639.1

ПОЛЮВАННЯ ЯК ВИД СПЕЦІАЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ МИСЛИВСЬКИХ ТВАРИН

Л. Р. ДАНИЛЮК,

аспірантка

кафедри цивільного права,

Юридичний інститут

*Прикарпатського національного
університету імені В. Стефаника,
м. Івано-Франківськ*

Розглянуто зміст поняття «полювання» та його співвідношення з суміжними поняттями. Проаналізовано законодавство України з даних питань та здійснено порівняльну характеристику з відповідними положеннями законодавств інших держав. Значну увагу приділено вивченню позицій науковців щодо зазначеної проблематики. Виведено поняття полювання як виду спеціального використання мисливських тварин.

Ключові слова: полювання, мисливство, мисливське господарство, мисливські тварини, спеціальне використання мисливських тварин, тваринний світ.

У контексті ведення мисливського господарства надзвичайно важливими є поняття «полювання» та «мисливство».

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про мисливське господарство та полювання» [1], мисливство – це вид спеціального використання тваринного світу шляхом добування мисливських тварин, що перебувають у стані природної волі або утримуються в напіввільних умовах у межах мисливських угідь. Полювання, за з цією ж статтею Закону, визначається як дії людини, спрямовані на вистежування, переслідування з метою добування і саме добування (відстріл, відлов) мисливських тварин, що перебувають у стані природної волі або утримуються в напіввільних умовах.

Тобто Закон України «Про мисливське господарство та полювання» закріплює в собі два поняття («мисливство» та «полювання») та визначає їх як різні за змістом. Натомість, слід зауважити, що у законодавствах Російської Федерації [2] та Республіки Білорусь [3] має місце тільки поняття «охота».

Відповідно до ст. 1 Федерального закону Російської Федерації «Про полювання і про збереження мисливських ресурсів та про внесення змін в

окремі законодавчі акти Російської Федерації» (тут і далі – переклад наш. – Л. Д.), «охота» – діяльність, пов'язана з пошуком, вистежуванням, переслідуванням мисливських ресурсів, їх видобутком, первинною переробкою і транспортуванням.

Згідно зі ст. 1 Закону Республіки Білорусь «Про тваринний світ» «охота» – пошук, вистежування, переслідування, спроба видобутку чи добування мисливських тварин, що мешкають в умовах природної свободи.

Тобто, поняття «полювання» за українським законодавством і поняття «охота» – за російським і білоруським є практично однаковими за змістом (хоча «охота» за російським законодавством включає в себе і первинну переробку, і транспортування мисливських ресурсів, тобто охоплює дещо ширшу діяльність).

Також важливо звернути увагу на ситуацію щодо перекладу поняття «охота». Зокрема, в російсько-українських словниках з цього приводу спостерігаються різноманітні підходи, наприклад:

1) найчастіше термін «охота» в першу чергу перекладають як «полювання», а вже в останню – як «мисливство» (при цьому з приміткою, що таке трактування притаманне тоді, коли мова йде про охоту як промисел) [4, с. 435; 5, с. 723; 6, с. 405; 7, с. 410];

2) у деяких словниках термін «охота» перекладають через його дієслівну форму «охотиться», але і в таких випадках розуміння охоти зводиться до полювання [8, с. 618];

3) інколи термін «охота» перекладають одночасно як «полювання» і як «мисливство» [9, с. 167].

Неоднозначним є і українсько-російський переклад понять «мисливство» і «полювання». Зокрема в українсько-російських словниках інколи тільки «полювання» перекладається як «охота» [9, с. 402], а деколи обидва терміни мають відповідний переклад [10, с. 214; 11, с. 387, с. 608].

Окрім цього, слід додати, що аналогічна неоднозначна позиція зустрічається в англо-українських та українсько-англійських словниках у разі

перекладу слів «hunt»/«hunting» і «мисливство»/«полювання» [12, с. 109; 13, с. 468; 14, с. 288, с. 421]. Проте в цілому, в першу чергу завжди вживається слово «полювання».

Як бачимо із вищевикладеного, незважаючи на відсутність однозначного підходу до перекладу терміна «охота», все ж таки найчастіше воно перекладається як «полювання». Це, на нашу думку, є цілком виправданим, виходячи із тлумачення цих понять відповідно до українського, російського і білоруського законодавства.

Однак, все ж залишається актуальним питання щодо співвідношення понять «полювання» та «мисливство».

Слід зауважити, що дана проблема знайшла своє відображення у працях багатьох вчених, зокрема М. П. Волика [15], С. А. Голуб [16], В. М. Краєвої [17], Л. Д. Нечипорук [18], В. В. Овдієнка [19], Т. І. Сухореброї [20-23], П. В. Тихого [21], О. О. Томин [22].

Метою статті є дослідження законодавчого регулювання і позицій науковців щодо змісту поняття «полювання» та його співвідношення з суміжними поняттями, а також виведення за його результатами визначення полювання як виду спеціального використання мисливських тварин.

М. П. Волик вважає, що змістовний аналіз, основні елементи й правові категорії чинного законодавства виділяють відмінні ознаки мисливства і полювання, а саме:

а) мисливство: 1) мисливство – це галузь народного господарства, в якій виробничим матеріалом служать об'єкти тваринного світу; 2) організаційно-господарською основою мисливства виступає мисливське господарство; 3) об'єктами мисливської діяльності служать не тільки дикі тварини, але й продукти їх життєдіяльності; 4) основою мисливської діяльності виступає угода, в якій передбачаються всі сторони і умови виробничої діяльності; 5) головний елемент виробничої діяльності – промислове добування об'єктів тваринного світу; 6) основний засіб промислового добування – відлов (капкан, пастка, тенета); 7) у мисливській діяльності може використовуватися і

аматорське, спортивне полювання; 8) головна мета мисливства – господарські (суспільні) інтереси;

б) полювання: 1) полювання – це один з видів спеціального використання тваринного світу; 2) об'єктами полювання виступають звірі та птахи, що перебувають у стані природної волі; 3) основою полювання є дозвіл на добування мисливських тварин; 4) добування диких звірів і птахів при полюванні можливе тільки в межах мисливських угідь; 5) суб'єктами здійснення полювання можуть бути тільки особи, які мають право на полювання; 6) головний елемент полювання – пошук, вистежування, переслідування і добування диких звірів і птахів; 7) основний засіб добування при полюванні – відстріл; 8) полювання відповідно до законодавства передбачає не тільки дію (відлов, відстріл), але й бездіяльність – кваліфікуючі ознаки; 9) головна мета полювання – задоволення особистих інтересів (не завжди матеріальних) [15, с. 19].

На думку П. В. Тихого, необхідність вживання терміна «полювання» обумовлена лише мовними чинниками, а саме відсутністю власної дієслівної форми слова «мисливство». У зв'язку з цим автор розглядає ці терміни як синоніми й робить висновок про недоцільність надання окремого юридичного значення терміна «полювання», який вживається лише як дієслівникова форма слова «мисливство» (у випадках коли треба вказати на «здійснення мисливства», наприклад, «право на здійснення мисливства» – «право на полювання»; «правила і терміни здійснення мисливства» – «правила і терміни полювання» і т. ін.) [21, с. 12].

Дещо неоднозначною з цього приводу є позиція Л. Д. Нечипорук, яка підтримує М. П. Волика і вважає, що мисливство – це галузь народного господарства України, об'єктом виробничої діяльності якої є дикі тварини і продукти їх життєдіяльності, а полювання – це вид спеціального природокористування, при якому можливе вилучення диких звірів і птахів, що перебувають у стані природної волі в межах мисливських угідь особами, які мають право пошуку, вистежування, переслідування і добування на основі

встановлених документів [18, с. 158].

У той же час Л. Д. Нечипорук поділяє думку П. В. Тихого про те, що в юридичному аспекті потрібно вживати термін «мисливство» як іменник, а термін «полювати» – як його дієслівну форму і розглядати їх як синоніми. Виходячи з цього, вона вважає, що на нинішньому етапі мисливство можна визначити як вид спеціального використання тваринного світу, який полягає в пошуку, вистежуванні, переслідуванні з метою добування і самому добуванні диких тварин [18, с. 159].

О. О. Томин вказує на те, що мисливство і полювання є невід'ємними частинами інституту спеціального використання об'єктів тваринного світу, при цьому полювання виступає складовою частиною мисливства.

Якщо проаналізувати запропоновані нею визначення мисливства і полювання [22, с. 6-7], то побачимо, що вона визначає поняття «мисливство» через поняття «мисливське господарство» (в розумінні ст. 1 Закону України «Про мисливське господарство та полювання»), а поняття «полювання» через поняття «мисливство» (в розумінні ст. 1 Закону України «Про мисливське господарство та полювання»). Тобто, вона фактично підміняє поняття мисливства поняттям мисливського господарства, а поняття полювання – поняттям мисливства.

Російська дослідниця В. М. Краєва зазначає, що користування мисливськими ресурсами здійснюється на закріплених мисливських угіддях фізичною особою у вигляді полювання [17, с. 16]. Отже, вона вважає, що мисливство реалізується шляхом полювання тобто, що полювання – це спосіб здійснення мисливства.

В. В. Овдієнко на підставі аналізу проблеми співвідношення термінів «мисливство» і «полювання» робить висновок про неможливість розглядати полювання як самостійний вид спеціального використання тваринного світу. Визначення поняття «мисливство» через осмислення його співвідношення з поняттям «полювання» є хибним і має наслідком з одного боку – звуження його змісту, а з іншого – використання для його характеристики ознак, що не

сприяють розкриттю його юридичного значення [19, с. 7].

Представниця науки кримінального права С. А. Голуб на підставі всебічного дослідження кримінальної відповідальності за незаконне полювання пропонує своє визначення поняття «полювання», під яким має на увазі вид спеціального користування тваринним світом, який характеризується пошуком, вистежуванням з метою добування, лову, розселення, використання в зоопарках, а також переслідуванням і самим добуванням диких звірів і птахів, які знаходяться у стані природної волі, або утримуються в напіввільних умовах особою, що має право на полювання [16, с. 5].

Т. І. Сухоребра, аналізуючи адміністративну відповідальність за порушення правил полювання та рибальства, також акцентує увагу на проблемі щодо понять «полювання» і «мисливство».

Вона зазначає, що наявність у законодавстві двох суперечливих термінів аж ніяк не сприяє вичерпному розумінню усіх питань у зазначеній сфері суспільних відносин. Найкращий шлях вирішення даної проблеми, який є найбільш оптимальним, на думку автора, – це виключення із змісту нормативних актів одного із названих термінів [20, с. 3].

Водночас слід зазначити, що характеристика понять «мисливство» і «полювання», їх спільних та відмінних ознак, дозволила їй дійти висновку, що дані категорії не є тотожними, а розглядаються як загальне та спеціальне, що доцільно врахувати в дефініціях, які передбачені нормативно-правовими актами [23, с. 16].

Проаналізувавши наукові погляди Т. І. Сухореброї на вирішення колізії щодо понять «полювання» та «мисливство», стає очевидним, що, з одного боку, на її думку, найбільш оптимальним способом є виключення із змісту нормативних актів одного з названих термінів. Проте в результаті дослідження вона доходить висновку, що ці категорії потрібно розглядати як загальне та спеціальне.

На нашу думку, остаточно вирішити проблему щодо співвідношення понять «полювання» та «мисливство» можна шляхом з'ясування їх лексичного

значення. Тому в першу чергу необхідно звернутися до тлумачення цих слів у словниках.

Відповідно до Великого тлумачного словника сучасної української мови за ред. В. Т. Бусела, мисливство – це добування диких звірів і птахів з метою використання їх м'яса, хутра і т. ін. [24, с. 668], а полювання – дія за значенням полювати [Там само, с. 1039].

Під терміном «полювати» слід розуміти: 1. Шукати і переслідувати диких звірів, птахів і риб із метою убити чи зловити їх. / Нападати на звірів, птахів, риб із метою добування поживи (про хижаків). 2. перен. Намагатися напасти на чий-небудь слід, виявляти місцеперебування когось; вистежувати [Там само].

Виходячи з вищезазначеного, мисливство – це добування диких звірів та птахів з метою використання їх корисних властивостей, а полювання – це пошук, переслідування та/або інші дії щодо диких звірів і птахів, а в результаті і заволодіння ними з метою використання їх корисних властивостей.

При цьому слід розуміти, що добування диких звірів і птахів, власне, і являє собою пошук, переслідування та/або інші дії щодо них, а в результаті й заволодіння ними.

З огляду на це і мисливство, і полювання можна визначити як добування диких звірів і птахів (пошук, переслідування та/або інші дії щодо них, а в результаті – й заволодіння ними) з метою використання їх корисних властивостей.

Тобто, мисливство і полювання є однаковими за своїм змістом, суттю та метою дії. Відповідно, в нас виникає необхідність звернутися до словників синонімів української мови.

Враховуючи синонімічні ряди, запропоновані до слів «мисливство» і «полювання», ми приходимо до висновку, що це слова синоніми, тобто різні за звучанням і написанням, але тотожні за лексичним значенням [25, с. 204, 311; 26, с. 828].

Саме тому ми вважаємо, що позиція українського законодавця щодо закріплення понять «мисливство» та «полювання» є невиправдана. Адже

наявність цих термінів у законодавстві жодним чином не сприяє вирішенню проблем щодо їх розуміння та співвідношення, а навпаки, лише породжує зайві правові колізії. Відповідно, виникає гостра необхідність у виключенні одного з них із нормативно-правових актів України.

Отже, в результаті дослідження актів українського, російського та білоруського законодавств, способів перекладу цих термінів різними мовами, аналізу наукових праць, тлумачення цих слів та внаслідок з'ясування того, що полювання та мисливство – це слова тотожні за значенням, ми вважаємо за доцільне:

1) поняття «мисливство» виключити із ст. 1 Закону України «Про мисливське господарство та полювання» та інших нормативно-правових актів, які регулюють відповідну сферу відносин;

2) поняття «полювання» викласти у ст. 1 Закону України «Про мисливське господарство та полювання» в наступній редакції: полювання – це вид спеціального використання мисливських тварин, яке здійснюється на підставі правовстановлюючих документів, суб'єктом, який має на це право відповідно до законодавства України, з урахуванням ним усіх вимог, обмежень та заборон щодо місця, часу, способів, знарядь, норм відстрілів тощо і, яке проявляється у діях цього суб'єкта, спрямованих на вистежування та переслідування з метою добування і саме добування (відстріл, відлов) ссавців та птахів, природним середовищем існування яких є дика природа, в усьому їх видовому і популяційному різноманітті, які перебувають у стані природної волі або утримуються у напіввільних умовах, в межах мисливських угідь і можуть бути об'єктами полювання.

На нашу думку, в українському законодавстві потрібно залишити саме поняття полювання, оскільки:

1) «полювання» за українським законодавством та «охота» за російським і білоруським законодавством є практично однаковими за змістом термінами. Тобто, саме поняття «полювання» (а не «мисливство») закріплене у законодавствах інших держав;

2) ситуація з перекладом понять «охота», «hunt»/«hunting» на українську мову (враховуючи переклад понять «мисливство», «полювання» на російську та англійську мову) свідчить про те, що найчастіше воно перекладається як «полювання»;

3) незважаючи на те, що в законодавстві закріплено два поняття і визначено мисливство як вид спеціального використання тваринного світу, все ж таки, коли мова про таке використання виходить за межі ст. 1 Закону, законодавець вживає поняття «полювання». Тобто, воно є більш прийнятним та вживаним, про що свідчить: назва Закону України «Про мисливське господарство та полювання», назви та положення окремих розділів цього Закону (розд. II «Державне регулювання у галузі мисливського господарства та полювання», розділ V «Контроль за полюванням та веденням мисливського господарства», розд. VI «Відповідальність за порушення законодавства у галузі полювання та ведення мисливського господарства»), назва та зміст ст. 248 Кримінального кодексу України [27] (ст. 248 «Незаконне полювання»), норми ч. 1, ч. 2 ст. 85 Кодексу про адміністративні правопорушення [28] (ст. 85 «Порушення правил використання об'єктів тваринного світу»). Як бачимо, законодавець у наведених прикладах використовує не поняття «мисливство», а саме «полювання»;

4) деякі науковці досліджуючи мисливство та полювання, також частіше застосовують поняття «полювання», хоча і вважають, що саме мисливство є видом спеціального використання тваринного світу. Наприклад, підручник «Екологічне право України» за ред. А. П. Гетьмана та М. В. Шульги містить розд. XIII «Правове регулювання охорони, відтворення і використання тваринного світу» [29, с. 242], а § 3 цього розділу має назву «Правове регулювання полювання і мисливського господарства» [Там само, с. 248].

Список літератури

1. Про мисливське господарство та полювання : Закон України від 22.02.2000 р. № 1478-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1478-14>.
2. Об охоте и о сохранении охотничьих ресурсов и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации [Электронный ресурс] :

Федеральный Закон Российской Федерации от 24.07.2009 г. № 209-ФЗ. – Режим доступа : <http://www.rg.ru/2009/07/28/ohota-dok.html>.

3. О животном мире [Электронный ресурс] : Закон Республики Беларусь от 10.07.2007 г. № 257-З. – Режим доступа : [file:///C:/DOCUME~1/ADMINI~1/LOCALS~1/Temp/Rar\\$EX00.328/_h10700257_ecbd68935618f86c16e8b3441268c91e.htm](file:///C:/DOCUME~1/ADMINI~1/LOCALS~1/Temp/Rar$EX00.328/_h10700257_ecbd68935618f86c16e8b3441268c91e.htm).

4. Русско-украинский словарь: в 3-х т. / [ред. колл. И. К. Белодед (передс.) и др.]. – 3-е изд. – К. : Глав. ред. УСЭ, 1988 – Т. 2. Н – прять. – 924 с.

5. Російсько-український словник / [ред. колегія І. О. Анніна, Г. Н. Горюшина, І. С. Гнатюк та ін.]. – К. : Абрис, 2003. – 1424 с.

6. Російсько-український словник / [ред. колегія І. С. Олійник, Д. І. Ганич]. – 5-е вид., доп. і перероб. – К. : А.С.К., 1997. – 760 с.

7. Російсько-український словник-довідник: близько 102 тис. слів і словосполучень / [упоряд. О. І. Скопненко, Т. В. Цимбалюк ; за ред. В. М. Бріцина]. – К. : Довіра, 2005. – 942 с.

8. Російсько-український словник / [уклад. Н. Є. Лозова та ін.]. – К. : Наук. думка, 2003. – 1216 с.

9. Російсько-український українсько-російський сучасний словник + грамматика / [упоряд. О. В. Грушевський, Г. М. Коляда]. – Донецьк : ВКФ «Бао», 1999. – 480 с.

10. Русско-украинский и украинско-русский словарь / [ред. колегія Д. И. Ганич, И. С. Олейник]. – К. : Политиздат, 1990. – 463 с.

11. Українсько-російського словник / [уклад. Г. П. Їжакевич та ін.]. – К. : Наук. думка, 2004. – 1008 с.

12. Сучасний англо-український, українсько-англійський словник з граматику / [упоряд. Ю. М. Набока]. – К. : Книголюб, 2000. – 544 с.

13. Великий англо-український словник / [авт.-уклад. М. В. Адамчик]. – Донецьк : Сталкер, 2002. – 1152 с.

14. Великий українсько-англійський словник: понад 160 000 слів та словосполучень / [ред. кол. Є. Ф. Попов, М. І. Балла]. – 3-є вид., випр. та доп. – К. : Чумацький Шлях, 2005. – 640 с.

15. Волик М. П. До розуміння правових термінів: «мисливство і полювання» / М. П. Волик // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». – 2005. – Вип. 2. – С. 212–214.

16. Голуб С. А. Кримінальна відповідальність за незаконне полювання : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / С. А. Голуб. – К., 2005. – 12 с.

17. Краева В. Н. Правовое регулирование пользования охотничьими ресурсами на закрепленных охотничьих угодьях : дис. ... канд. юрид. наук : спец. «Природоресурсное право; аграрное право; экологическое право» / Василиса Николаевна Краева. – М., 2010. – 263 с.

18. Нечипорук Л. Д. Еколого-правове регулювання раціонального використання об'єктів тваринного світу : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06 «Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право» / Любов Дмитрівна Нечипорук. – К., 2009. – 198 с.

19. Овдієнко В. В. Правове регулювання мисливства в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06 «Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право» / В. В. Овдієнко. – Х., 2014. – 20 с.

20. Сухоребра Т. І. Полювання: витоки нормативного визначення та його зміст [Електронний ресурс] / Т. І. Сухоребра // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2008. – Вип. 42. – С. 5. – Режим доступа : http://visnyk.univd.edu.ua/?action=publications&pub_id=218599&mid=8&year=2008.

21. Тихий П. В. Еколого-правове регулювання спеціального використання дикої фауни : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06 «Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право» / П. В. Тихий. – Х., 2000. – 18 с.

22. *Томин О. О.* Правове регулювання мисливства та полювання в Україні (на матеріалах Карпатського регіону) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.06 «Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право» / О. О. Томин. – К., 2009. – 22 с.

23. *Сухоребра Т. І.* Адміністративна відповідальність за порушення правил полювання та рибальства : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Т. І. Сухоребра. – К., 2011. – 23 с.

24. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К. ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.

25. Практичний словник синонімів української мови / [голов. ред. С. Караванський]. – 2-ге вид. доп. й опрац. – К. : Українська книга, 2000. – 480 с.

26. Словник синонімів української мови : в 2 т. / [ред. кол. А. А. Бурячок, Г. М. Гнатюк, С. І. Головащук та ін]. – К. : Наук. думка, 1999-2000. – Т. 1. – 1040 с.

27. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

28. Кодекс про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. № 8073-X [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

29. Екологічне право України : [підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл.] / за ред. А. П. Гетьмана та М. В. Шульги. – Х. : Право, 2009. – 328 с.

Данилюк Л. Р. Охота как вид специального использования охотничьих животных.

Исследовано содержание понятия «охота» и его соотношение со смежными понятиями. Подробно проанализировано законодательство Украины по данным вопросам и проведена сравнительная характеристика с соответствующими положениями законодательства других государств. Значительное внимание уделено изучению позиций ученых по данной проблематике. Выведено понятие охоты как вида специального использования охотничьих животных.

Ключевые слова: охота, охотничье хозяйство, охотничьи животные, специальное использование охотничьих животных, животный мир.

Danyliuk Lesia. Hunting as a species of special use of hunting animals.

The article examines the concept of «hunting» and its relationship with related concepts. Detailed analysis of the legislation of Ukraine on these issues and provided a comparative description of the relevant provisions of the laws of other states. Much attention is devoted to scientific positions on said issue. Based on this, the concept of hunting is displayed as a species of special use of game animals.

Key words: hunting, hunting economy, hunting animals, special use of hunting animals, animal world.